

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 107/2026-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavných sťažnostiach sťažovateľky **TERMONOVA, a.s.**, SNP 98, Nová Dubnica, IČO 36 322 644, zastúpenej GARANT PARTNER legal s. r. o., Einsteinova 21, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obdo/39/2024 z 23. októbra 2025 a proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41Cob/97/2023 z 3. júla 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavné sťažnosti **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavné sťažnosti sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 30. januára 2026 (ústavným súdom vedenou pod sp. zn. Rvp 262/2026) domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2Obdo/39/2024 z 23. októbra 2025. Sťažovateľka navrhla napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

2. Ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 4. februára 2026 (ústavným súdom vedenou pod sp. zn. Rvp 308/2026) sa sťažovateľka domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 41Cob/97/2023 z 3. júla 2024, ktorý sťažovateľka navrhla zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd uznesením sp. zn. IV. ÚS 86/2026 z 10. februára 2026 spojil sťažnosti sťažovateľky vedené pod sp. zn. Rvp 262/2026 a sp. zn. Rvp 308/2026 na spoločné konanie vedené pod sp. zn. Rvp 262/2026 z dôvodu hospodárnosti konania.

4. Z ústavných sťažností (v ktorých sťažovateľka uvádza takmer identickú argumentáciu, pozn.) vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou domáhala od žalovaného náhrady škody z titulu dodávky tepla systémom tzv. účinného centralizovaného zásobovania teplom, a to na vymedzenom území určenom rozhodnutím Úradu pre reguláciu sieťových odvetví (ďalej len „ÚRSO“). Sťažovateľka v žalobe uviedla, že vymedzené územie je zhodné s katastrálnym územím Nová Dubnica, a preto v zmysle § 21 ods. 3 zákona č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o tepelnej energetike“) ak sa na vymedzenom území vybuďoval nový objekt spotreby tepla s projektovanou ročnou potrebou tepla vyššou ako 30 MWh a dodávateľ na tomto vymedzenom území dodáva teplo z účinného centralizovaného zásobovania teplom, musí sa projektovaná ročná potreba tepla prednostne pokryť od tohto dodávateľa, ak to umožňujú technické podmienky a inštalovaný výkon zariadení na výrobu tepla. Predmetné ustanovenie tak upravuje súkromnoprávny vzťah medzi dodávateľom tepla a jeho odberateľom, čo vyplýva aj z nálezu ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 50/2015.

5. Žalovaný postavil na základe stavebného povolenia „*Priemyselný areál Deajung, Nová Dubnica*“, no napriek splneniu všetkých podmienok podľa § 21 ods. 3 zákona o tepelnej energetike si nespĺnil svoju zákonnú povinnosť prednostne odoberať teplo od sťažovateľky ako dodávateľa tepla na vymedzenom území, čím sa marí zostatkové teplo z výroby elektriny a sťažovateľke vzniká škoda (ušlý zisk). Z pohľadu ochrany životného prostredia dochádza konaním žalovaného k znečisťovaniu životného prostredia nedôvodným zvyšovaním emisií skleníkových plynov do atmosféry.

6. Okresný súd Trenčín rozsudkom sp. zn. 37Cb/66/2018 zo 17. februára 2023 žalobu sťažovateľky zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Pre posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku posudzoval, či stavba žalovaného bola postavená na vymedzenom území sťažovateľky v súlade so zákonom o tepelnej energetike. Vychádzajúc zo záverov ÚRSO, okresný súd konštatoval, že bez ďalšieho nemožno uzavrieť, že stavba žalovaného sa nachádza na vymedzenom území podľa zákona o energetike, tak ako dôvodila sťažovateľka.

7. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 41Cob/97/2023 z 3. júla 2024 rozsudok okresného súdu v celom rozsahu potvrdil a žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania 100 %, pričom sa obmedzil na konštatovanie správnosti odôvodnenia rozsudku okresného súdu.

8. Sťažovateľka podala proti rozsudku krajského súdu dovolanie, v ktorom uplatnila dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), teda namietala vadu arbitrárnosti rozhodnutia (svojvoľný neústavný výklad a arbitrárnosť aplikácie rozhodnej právnej normy, eklektický výber dôkazov, nerešpektovanie obsahu rozhodnutia správneho orgánu, nerešpektovanie rozhodnutia správnych súdov). Súd nižšej inštancie konštatovali, že stavba žalovaného sa nenachádza na vymedzenom území sťažovateľky, pretože vymedzené územie k povoleniu na podnikanie v tepelnej energetike je určené iba technologickými zariadeniami, a nie plochou. Vymedzené územie tak v žiadnom prípade nemožno stotožniť s celou plochou zakreslenou v prílohe 2 povolenia ÚRSO č. 2006T 0161 z roku 2006, keďže technologické zariadenia sťažovateľky sa nachádzajú len v určitej časti celého zakresleného územia. Uvedený názor sťažovateľka vníma ako hrubé prekrúcanie práva arbitrárnym výkladom a nerešpektovaním právoplatného rozhodnutia vydaného orgánom verejnej správy a skoršieho právneho výkladu najvyššieho súdu ako správneho súdu v uznesení sp. zn. 4Sžk/2/2016 z 12. decembra 2017,

v ktorom judikoval (v spore medzi mestom Nová Dubnica a sťažovateľkou), že „*Výrobnobchodný areál TUBASPOL*“ sa nachádza na vymedzenom území TERMONOVA, a.s., v zmysle § 2 písm. q) zákona o tepelnej energetike, a to bez ohľadu na to, či sú na tomto území vybudované verejné rozvody tepla.

9. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 2Obdo/39/2024 z 23. októbra 2025 dovolanie sťažovateľky odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

10. Podľa § 2 písm. q) zákona o tepelnej energetike je vymedzeným územím územie, na ktorom sa dodávateľovi ukladá povinnosť distribúcie a dodávky tepla. V zmysle § 7 ods. 2 písm. h) zákona o tepelnej energetike ÚRSO vydáva povolenie na podnikanie v tepelnej energetike a zároveň v ňom určí vymedzené územie.

11. V prípade sťažovateľky vydal ÚRSO rozhodnutie č. 2006T 0161, ktorého súčasťou je príloha 2 – vymedzené územie, ktorým je geograficky ohraničená ucelená časť zemského povrchu. Ide teda o administratívne rozhodnutie, ktoré je právoplatné a platí vo vzťahu k nemu prezumpcia správnosti a zákonnosti.

12. V zmysle nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 145/2019 „nie je okresný súd rozhodujúci o náhrade škody oprávnený ani ako prejudiciálnu otázku skúmať zákonnosť právoplatného administratívneho rozhodnutia a o to menej preskúmať jeho vecnú správnosť, t. j. či boli splnené hmotnoprávne podmienky podľa osobitných predpisov na vydanie administratívneho aktu. Otázku nezákonnosti rozhodnutia nemožno riešiť ako predbežnú otázku bez toho, aby toto rozhodnutie pre nezákonnosť bolo predtým zrušené príslušným orgánom. Túto právomoc má spomedzi orgánov súdnej moci len a výlučne správny súd na základe správnej žaloby za presne špecifikovaných zákonných podmienok.“.

13. Krajský súd odignoroval výklad najvyššieho súdu prijatý v rozhodnutí sp. zn. 4Sžk/2/2016 z 12. decembra 2017, namiesto toho prijal arbitrárny záver, že „*vymedzené územie – príloha č. 2 k povoleniu na podnikanie v tepelnej energetike... je určené zariadeniami a nie plochou...*“. Tento názor nemá oporu v žiadnom právnom predpise ani v samotnom rozhodnutí ÚRSO.

14. Pokiaľ v danej veci navyše existuje rozhodnutie najvyššieho súdu vydané v správnom konaní (uznesenie sp. zn. 4Sžk/2/2016), v ktorom najvyššia súdna autorita správneho súdnictva jasne vo vzťahu k rozhodnutiu ÚRSO č. 2006T 0161 vyložila, čo je vymedzené územie sťažovateľky, potom v súlade s princípom deľby súdnej moci, ako i princípom právnej istoty vyplývajúcim z čl. 1 ods. 1 ústavy mal dovolací súd takýto záver rešpektovať, čo neurobil. Odvolací súd, ako aj dovolací súd sa tak dopustili neprijateľného excesu a arbitrárneho konania.

15. Sťažovateľka počas dovolacieho konania (pred rozhodnutím o dovolaní) predložila najvyššiemu súdu rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Svk/13/2024 z 10. februára 2025 a uznesenie Správneho súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5S/15/2025 zo 17. septembra 2025 vo veci týkajúcej sa rovnakých účastníkov konania. Správny súd v Banskej Bystrici uviedol, že «*vymedzené územie je potrebné chápať ako geograficky ohraničenú časť územia obce alebo mesta určenú jej hranicami bez ohľadu na existenciu verejného rozvodu tepla*

resp. tepelnej prípojky... súd v tomto konaní ustálil, že stavba žalovaného bola postavená na vymedzenom území žalobcu v zmysle ustanovení zákona č. 657/2004 Z. z., a to aj napriek skutočnosti, že sa tam nenachádzali rozvody tepla... K rozsudku krajského súdu ako civilného súdu... správny súd má za to, že sa jedná o nepochopenie podstaty správneho súdnictva, keď správne súdy ako „právne súdy“ v opozícii oproti skutkovým civilným súdom, v zásade nevykonávajú dokazovanie, ale prieskum zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej moci, pričom správne súdy zaujímajú primárne stanovisko k správnosti právnej kvalifikácie rozhodného ustanovenia aplikovaného orgánmi verejnej správy. Takéto vysporiadanie sa s rozsudkami správnych súdov nepovažoval správny súd za správne a mal za to, že odklon od výkladu pojmu „vymedzené územie“ vykonaný správnymi súdmi nebol civilným súdom náležite odôvodnený.».

16. Na základe uvedeného sťažovateľka zastáva názor, že odvolací súd, ako aj dovolací súd konali a rozhodli spôsobom, ktorým sťažovateľke nezákonným a neústavným spôsobom odňali právo konať pred súdom, a to prekrúcaním výkladu právnej normy, nerešpektovaním deľby súdnej moci, prezumpcie správnosti a zákonnosti rozhodnutí vydaných orgánmi verejnej správy, ako aj nerešpektovaním rozhodnutí o právnych záveroch vydaných súdnymi autoritami v správnom súdnom konaní medzi rovnakými účastníkmi konania a vo vzťahu k rozhodnutiu ÚRSO č. 2006T 0161.

17. Sťažovateľka v dovolaní namietala aj vadu nepreskúmateľnosti rozsudku krajského súdu, poukazujúc na arbitrárny a svojvoľný záver v bode 16 odôvodnenia rozsudku okresného súdu, v ktorom konštatoval, že v čase plánovania objektu žalovaného sťažovateľka údajne nemala k dispozícii technologické zariadenia na výrobu a rozvod tepla, na ktoré by sa žalovaný mohol pripojiť. Táto skutočnosť v konaní podľa súdu sporná nemala byť. Uvedené tvrdenia súdu nie sú pravdivé, nezodpovedajú predloženým dôkazom a boli sťažovateľkou rozporované. Sťažovateľka tvrdí, že zákon neviaže povinnosť povinného odberu tepla na existenciu rozvodu tepla na hranici pozemku žalovaného. Rozhodujúcou skutočnosťou je, či sa nový objekt spotreby tepla žalovaného nachádza na vymedzenom území. Sťažovateľka doložila k splneniu tzv. technických podmienok znalecký posudok, ktorý súd odignoroval.

18. Na sťažovateľkou vznesené vady nepreskúmateľnosti rozsudku dovolací súd vo svojom odôvodnení neposkytol žiadnu konkrétnu preskúmateľnú odpoveď, iba všeobecné teoretické konštatovania, preto je uznesenie najvyššieho súdu absolútne nepresvedčivé a svojvoľné.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

19. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania sťažovateľky a rozsudkom krajského súdu, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu, ktorým zamietol žalobu sťažovateľky o náhradu škody vzniknutú z dôvodu neodoberania tepla dodávaného sťažovateľkou zo systému účinného centralizovaného zásobovania teplom na vymedzenom území zo strany žalovaného, čím došlo k porušeniu súkromnoprávnej povinnosti žalovaného a vzniku škody na strane sťažovateľky.

III.1. K napadnutému rozsudku krajského súdu:

20. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

21. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť a aj domáhal využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

22. V danom prípade mala sťažovateľka k dispozícii opravný prostriedok, ktorý jej zákon na ochranu jej základných práv účinne poskytuje. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu mohla podať (a aj podala) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnila existenciou vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP a ktoré najvyšší súd napadnutým uznesením v súlade s § 447 písm. c) a f) CSP v celom rozsahu odmietol.

23. V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že právomoc najvyššieho súdu poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľky predchádza oprávneniam ústavného súdu, a to vzhľadom na už zmienený princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy. Existencia opravného konania nepripúšťa možnosť ústavného súdu rozhodovať o napadnutom rozsudku krajského súdu, keďže dovolanie predstavovalo v tomto prípade účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľky (II. ÚS 345/2020, III. ÚS 39/2022, II. ÚS 251/2024). Sťažovateľka by vo vzťahu k rozhodnutiu odvolacieho súdu mohla uplatniť námietky neuplatniteľné v mimoriadnom opravnom prostriedku (pozri IV. ÚS 398/2022, IV. ÚS 404/2022, I. ÚS 198/2024), avšak také námietky v ústavnej sťažnosti neidentifikovala, resp. nemožnosť obrátiť sa s takýmto druhom námietok na dovolací súd ani netvrdila, a preto je jej ústavná sťažnosť proti napadnutému rozsudku krajského súdu podľa § 56 ods. 2 v spojení s § 132 ods. 1 (prvá alternatíva) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) neprípustná.

24. Zároveň platí, že z obsahu uznesenia dovolacieho súdu (body 15 až 19) a odôvodnenia ústavnej sťažnosti je tiež zrejmé, že sťažovateľka uplatňuje v ústavnej sťažnosti obdobné argumenty (označované ako nesprávne právne posúdenie), ktoré použila v dovolaní a ktorými odôvodňovala jeho prípustnosť z dôvodu zmätočnosti. Z bodu 42 uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľka v podstate spochybnila rozsudok krajského súdu z hľadiska nesprávneho právneho posúdenia, čo predstavuje dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 CSP, tento však v dovolaní neuplatnila, teda nevyužila účinný prostriedok nápravy, ktorý jej zákon poskytuje na účinnú ochranu základných práv a slobôd a na ktorého použitie je oprávnená podľa osobitných predpisov,

čo je jednou z podmienok prípustnosti ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a teda aj podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom [§ 55 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 druhou alternatívou zákona o ústavnom súde]. V prípade nesplnenia tohto postupu platí, že ústavná sťažnosť je neprípustná, čo sa týka (ako už bolo uvedené) vecne obdobnej argumentácie, ktorú v tomto prípade (na rozdiel od podaného dovolania) sťažovateľka označila ako nesprávne právne posúdenie (krajského súdu).

25. Sťažovateľka, poukazujúc na dátum doručenia uznesenia dovolacieho súdu, odvíja zachovanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti ústavnému súdu proti rozsudku krajského súdu od dátumu doručenia tohto uznesenia 4. decembra 2025. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nie každé rozhodnutie o mimoriadnom opravnom prostriedku spôsobuje zachovanie zákonnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, zohľadňujúc predovšetkým subsidiaritu konania o ústavných sťažnostiach, a preto posledná veta § 124 zákona o ústavnom súde o zachovaní tejto lehoty je určená na to, aby sťažovateľ v ústavnej sťažnosti mohol uplatniť námietky neuplatniteľné v mimoriadnom opravnom prostriedku (pozri IV. ÚS 471/2022, IV. ÚS 398/2022, IV. ÚS 404/2022). Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti také námietky (ako už bolo uvedené) neidentifikovala (a ani nemohla, pretože ich len opomenula uplatniť v dovolaní), nemôže preto obísť nevyhnutný článok reťazca subsidiarity právomoci ústavného súdu, ktorá je použiteľná až ako finálny prostriedok nápravy v sústave štátnych orgánov.

26. Uplatňujúc princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde pre neprípustnosť (body 23 a 24 tohto odôvodnenia).

III.2. K napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu:

27. Vychádzajúc zo svojej doterajšej judikatúry, ústavný súd má na zreteli svoju pozíciu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti, ktorá je odlišná od postavenia toho-ktorého všeobecného súdu plniaceho si svoju úlohu v rámci opravného systému, kde podstatou je preskúmať a v prípade nezrovnalostí reparaovať zistený skutkový stav a na to nadväzujúci právny záver. Ústavný súd teda na seba neprevzal zodpovednosť všeobecného súdu, ale napadnuté rozhodnutie preskúmal z hľadiska dodržania procesných záruk a jeho zlučiteľnosti s článkami ústavy a dohovoru, ktorých porušenie sa namieta. Pritom napadnuté rozhodnutia podrobil konfrontácii s argumentmi sťažovateľa, majúc na pamäti, že rozhodnutie orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia, pričom účastníkovi (strane) konania musí dať odpoveď na podstatné otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach (III. ÚS 311/07). V zásade túto povinnosť nemožno chápať ako vysporiadanie sa s každým argumentom účastníka (strany) konania, ale rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia.

28. Poslaním ústavného súdu nie je kontrola súdnej činnosti vo všetkých smeroch a aspektoch a skúmanie akejkoľvek novej nezákonnosti alebo procesného pochybenia, či dokonca zrejmej nesprávnosti, ktoré sa v individuálnom konaní pred všeobecnými súdmi prípadne vyskytnú, ale

výlučne posudzovanie konformity aktu aplikácie práva (v posudzovanej veci súdneho rozhodnutia) s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou. Ústavný súd teda nepredstavuje opravnú inštanciu všeobecných súdov (I. ÚS 31/05), a preto zásadne nemôže meritórne preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, pri ktorých vydaní súdy rešpektovali požiadavky vyplývajúce z obsahu základných práv ustanovených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy).

29. Úlohou ústavného súdu nie je preskúmať to, ktorá z viacerých do úvahy prichádzajúcich interpretačných alternatív je správna, pretože jeho poslanie sa obmedzuje výlučne na posúdenie ústavnej udržateľnosti napadnutého rozhodnutia cez prizmu posúdenia porušenia základného práva a slobody, t. j. či rozhodnutie súdu alebo iného orgánu verejnej moci nevykazuje znaky svojvôle, arbitrárnosti a či je náležite odôvodnené.

30. Výklad zákonov je v primárnej kompetencii všeobecných súdov. Ak výklad, ktorý si osvojí vec prejednávajúci všeobecný súd, možno považovať za ústavne konformný, ústavný súd nemá dôvod do tohto výkladu zasiahnuť (m. m. II. ÚS 43/2018).

31. Z uvedených téz v intenciách námietok sťažovateľky ústavný súd vychádzal aj pri skúmaní možného zásahu do jej označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktoré sťažovateľka považuje za arbitrárne.

32. Kľúčovou otázkou z hľadiska namietanej zmätočnosti rozsudku krajského súdu bol nesprávny výklad § 21 ods. 3 zákona o tepelnej energetike, ktorý považoval najvyšší súd (bod 37 odôvodnenia) za jasne, logicky a zrozumiteľne vysvetlený. Súdy nižšej inštalácie vyvodzovali posúdenie nároku sťažovateľky na náhradu škody zo znenia zákona o tepelnej energetike, ktorý okrem povinnosti odoberať teplo od dodávateľa tepla z účinného centralizovaného zásobovania teplom na vymedzenom území v prípade vybudovania objektu spotreby tepla s projektovanou ročnou spotrebou tepla vyššou ako 30 MWh (žalovaný) ako ďalšiu podmienku zakotvuje, že to umožňujú technické podmienky. Všeobecné súdy na základe vykonaného dokazovania dospeli k záveru, že sťažovateľka nemala vybudované rozvody tepla, na ktoré by sa mohol žalovaný napojiť, čo znamená, že uvedená zákonná podmienka splnená nebola.

33. Ani interpretáciu rozhodnutia ÚRSO vrátane jeho prílohy 2, ktorým bolo sťažovateľke udelené povolenie na výrobu tepla a rozvod tepla na vymedzenom území, súdmi nižšej inštalácie najvyšší súd nepovažoval za arbitrárnu (bod 38 odôvodnenia), poukazujúc na stanovisko ÚRSO zo 16. mája 2018, podľa ktorého vymedzené územie je určené zariadeniami dodávateľa tepla, a nie plochou. Konajúce súdy sa podľa názoru najvyššieho súdu opreli o vykonané dokazovanie, ktoré zmysluplne právne posúdili.

34. Napokon všeobecné súdy reagovali na zásadnú námietku sťažovateľky (uplatnenú aj v ústavnej sťažnosti), že ignorovali výklad pojmu vymedzené územie uvedený v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 4Sžk/2/2016, ktorým potvrdil rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 13S/76/2015. Neprihliadanie na predmetné rozhodnutia bolo konajúcimi súdmi vysvetlené poukazom na obsah rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne, ktorý nepovažovali za záväzný pre svoje rozhodovanie, ktorým Krajský súd v Trenčíne zastavil konanie, pričom v odôvodnení len skonštatoval skutočnosti, ktoré v rámci prieskumu tam napadnutého správneho rozhodnutia nedokazoval. Uvedený záver bol z hľadiska najvyššieho súdu posúdený ako udržateľný (bod 39 odôvodnenia).

35. Na základe uvedeného, poukazujúc na judikatúru, ktorá nepovažuje za porušenie práva na spravodlivý proces, pokiaľ súd nereaguje na každú námietku strany konania (absencia reakcie na znalecký posudok predložený sťažovateľkou), ak nie je pre rozhodnutie podstatná, najvyšší súd posúdil odôvodnenie rozsudku krajského súdu ako zrozumiteľné, presvedčivé, bezrozporné a jasné (body 40 a 41 odôvodnenia).

36. Sťažovateľka počas dovolacieho konania upozornila dovolací súd na existenciu uznesenia Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Svk/13/2024 z 10. februára 2025 (predložené 24. apríla 2025) a uznesenie Správneho súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5S/15/2025 zo 17. septembra 2025 (predložené 18. októbra 2025), teda tak učinila zjavne po uplynutí lehoty na podanie dovolania a päť dní pred rozhodnutím o dovolaní, preto najvyšší súd na túto námietku nereagoval. Ústavný súd len dopĺňa, že v predmetných rozhodnutiach bola riešená predovšetkým otázka účastníctva sťažovateľky v stavebnom konaní vyplývajúca zo zákona o tepelnej energetike, ktorej ako opomenutému účastníkovi správny orgán bude povinný doručiť stavebné povolenie, ktorým bola povolená stavba „*Priemyselný areál Daejung, Nová Dubnica*“. Súčasne sa správny súd vyjadril k pojmu vymedzené územie (bod 15 tohto uznesenia).

37. Ústavný súd zdôrazňuje, že predmetom súdneho konania o žalobe sťažovateľky je súkromnoprávny nárok na náhradu škody (čo opakovane uvádza aj sťažovateľka), v tomto prípade je daná právomoc civilného súdu o ňom konať a rozhodnúť, teda ide o odlišné právne posúdenie, než aké sa vykonáva v správnom súdnictve, kde súdy vykonávajú prieskum zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy. Sťažovateľka si povinnosť prihliadnuť na existujúce rozhodnutie orgánu verejnej moci nesprávne vykladá ako viazanosť súdu iným rozhodnutím, ktoré sú taxatívne vymenované v § 193 CSP. O taký prípad však v právnej veci sťažovateľky nejde. Z § 194 ods. 2 CSP vyplýva príkaz pre súd prihliadnuť na existujúce rozhodnutie orgánu verejnej moci o právnej otázke, ktoré je pre rozhodnutie súdu prejudiciálne (teda nie ako prekážka *res iudicata*) relevantné. Nejde o nemožnosť súdu už vyriešenú spornú otázku prejudiciálne posúdiť inak, konajúci súd však musí svoj iný právny názor presvedčivo a riadne odôvodniť. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať, čo potvrdzuje autonómiu všeobecných súdov pri výklade právnych pojmov aj v situáciách, keď iný súd (napríklad správny) mohol dospieť k inému záveru, pokiaľ medzi konaniami nejde o takú viazanosť, ktorá by ich právny názor robila záväzným. V dotknutej právnej veci konajúce súdy na sťažovateľkou uvádzané rozhodnutia neprihliadali, čo z pohľadu najvyššieho súdu riadne odôvodnili (bod 34 tohto uznesenia).

38. Podľa názoru ústavného súdu možno závery uvedené v odôvodnení uznesenia najvyššieho súdu považovať v rámci dovolacej argumentácie sťažovateľky za dostatočné a presvedčivé a nemožno ich hodnotiť ako arbitrárne či zjavne neodôvodnené. Preskúmaním napadnutého rozhodnutia ústavný súd dospel k názoru, že najvyšší súd štandardným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagoval na sťažovateľkou uplatnené dovolacie námietky, pričom svoj záver o odmietnutí dovolania podľa § 447 písm. c) a f) CSP sťažovateľke primerane odôvodnil. Skutočnosť, že sa sťažovateľka s jeho závermi nestotožňuje a má na vec iný názor, nemôže sama osebe viesť k záveru o arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným. Z pohľadu ústavného súdu sa sťažovateľka sama pripravila o meritórny prieskum v otázke právneho posúdenia veci tým, že proti rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie výlučne z dôvodu vady zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f)

CSP, hoci bola v dovolacom konaní zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, na čo poukázal aj najvyšší súd v bode 42 odôvodnenia, akcentujúc názor, že nesprávne právne posúdenie vadu zmätočnosti nezakladá.

39. Ústavný súd preto konštatuje, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu nedošlo k porušeniu základných práv sťažovateľky, a preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú. Absencia konkrétnej polemiky so závermi prijatými najvyšším súdom pri posúdení uplatneného dovolacieho dôvodu zmätočnosti (sťažovateľka neuvádza, v čom spočíva pochybenie najvyššieho súdu) mohla byť dôvodom na odmietnutie sťažnosti v tejto časti aj pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde, k čomu ústavný súd nepristúpil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. februára 2026

Libor Duľa
predseda senátu